

Nech sa neľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa.

V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to,

pretože vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto,

prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.

Ján 14:1-3

Boli to iste vážne chvíle, ktoré prežívali učeníci v prítomnosti Pána Ježiša. Nemuselo by to tak byť, keby ich srdce jemu viac dôverovalo. Toto je hneď aj ako prvé zamyslenie pre naše životy.

Žijeme s Pánom Ježišom, chodíme s ním, vyznávame ho, veríme v neho, a predsa sú mnohokrát v našom živote ťažké chvíle a ťažké situácie. Nechcem to zjednodušiť, ale dôvod je často v tom, že mu nerozumieme alebo že sa na neho málo spoliehame. A preto sa často aj obávame, či dokonca ľakáme. To nie je len slovo pre prvých Pánových učeníkov. To je slovo pre nás, pre všetkých. Strach je niečo, čo je blízke, žiaľ, aj Božím deťom. V Písme čítame, ako

takéto situácie Pán so svojimi učeníkmi riešil a ako s nimi hovoril.

V 13. kapitole evanjelia podľa Jána nachádzame, že Pán o veciach Božieho plánu, ktorý bol dovtedy skrytý, začal hovoriť len medzi tými, ktorí ostali po oddelení sa toho jedného, o ktorom čítame, že mu bolo povedané, aby vykonal rýchlo to, čo má vykonať. Dozvedáme sa, že Judáš hneď nato odišiel a bola noc. Bola to temná chvíľa. Nemyslím z pohľadu času dňa a toho, že vonku bola tma, ale bola to temná chvíľa v prvom rade v duši a živote Judáša. Je to tak preto, lebo je tu niekto, kto v minulosti síce niesol meno Svetlonoš, ale teraz je to vlastne nositeľ tmy. V ňom je tma, v diablove, v satanovi. A keď vstúpil do Judášovho srdca, tak vidíme, že Judášova situácia sa len zhoršila. Kam sa život človeka v takejto tme dostane, vidíme neskôr pri Judášovi, o ktorom je napísané, že odišiel a obesil sa.

Pán Ježiš sa k svojim teraz prihovára a hovorí im niečo, čo ich zarmútilo. Hovoril im o svojom odchode. Keď máme niekoho radi, keď sa v jeho spoločnosti dobre cítime, a keď prichádza jeho odchod, čas lúčenia, tak to zarmucuje. Zhruba tri a pol roka chodenia s Pánom bolo pre nich, jeho učeníkov, obdobím, v ktorom ho oni v mnohých veciach mohli dobre spoznať. A preto sa nedivíme, že im hovorí: „Deti, krátku chvíľu a nebudem už s vami. Ešte krátku chvíľu som s vami, ale nebude to tak stále“ (verš 33). Aká dlhá tá chvíľa bola? Blížilo sa to, čo je spojené s Veľkou nocou a Golgotou. A tak im ostáva ešte krátka chvíľa. Oni síce veľmi nerozumejú týmto veciam, ale zostávajú z jeho slov zarmútení.

Pán Ježiš k nim, ktorých nazýva aj svojimi priateľmi, pristupuje s láskou a nehou a oslovuje ich „deti“. Chce im dať nádej. Chce im dať potešenie, povzbudenie. Čím? Hovorí im o ceste do nebeského domu – do Otcovho domu a mieste v Otcovom dome, ktoré je pre nich a tých ľudí, ktorí Pána milujú, pripravené. Toto im Pán Ježiš zjavuje. Hovorí im potom: „budete ma hľadať“,

a 33. verš pokračuje: „a ako som povedal Židom, že ta, kam ja idem, vy nemôžete prísť, i vám teraz hovorím“. Nemôžu tam prísť všetci súčasníci Pána Ježiša a vôbec všetci tí, ktorí stoja na nejakom svojom náboženstve, ktorí stoja na nejakých svojich prikázaniach a nariadeniach, lebo, ako hovorí Pán: „... ak neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch“ (Ján 8:24). To je to, čo povedal Židom. To je to, čo hovorí svojim súčasníkom a svetom zaznieva pre všetkých ľudí aj dnes. To je to vážne slovo „ak neuveríte, zomriete v svojich hriechoch a navždy zahyniete“. On nepripravuje zahynutie, lebo ono je pripravené pre všetkých neveriacich už dávno. Tu hovorí k tým, ktorí majú byť účastní slávy nebies. Ale aj im ešte v tejto chvíli hovorí, že „ani vy tam nemôžete prísť“. Prečo? No, pre stav ich srdca. Teraz ich neobviňuje, nehovorí o nich nič zlého. Teraz hovorí len o tom, aká je ich situácia. Povieme veľmi jednoducho: cesta do neba existuje, ale oni o nej veľmi málo vedľa, lebo cesta ešte nie je hotová, nie je dokončená. V Božích očiach a pre Baránka ustanoveného pred založením sveta cesta do nebies je hotová vec, ale pre tých ľudí vtedy, ktorí to vtedy mali prijať, tomu uveriť, kým dielo (cesta k Otcovi) nebolo ešte dokončené, to bolo svojím spôsobom nemožnosťou. Myslím na smrť na Golgote a kým tu ešte nebol predmet spasiteľnej viery, viery v jeho vzkriesenie z mŕtvych, čím je Spasiteľ, Prostredník, Ježiš Kristus z Nazareta.

V rozhovore Pána s učeníkmi ide o myšlienku: cesta do neba sa dokončuje. Tá jediná cesta do Otcovho domu. Ale Pán prv, než prejde na túto tému, ešte im hovorí aj o niečom inom, čo je a bude dôležitým prvkom v Otcovom dome. Je to niečo, čomu sa oni majú učiť a na čo sa majú pripravovať. To je uvedené vo verši: „Nové prikázanie vám dávam - aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom. Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou“ (Ján 13:34-35) Láska! Je tu oslovenie „detí“ – a to je spojené s láskou. Ak je tu reč o Otcovi, keď to Syn hovorí, je to spojené s láskou. A ak je tu reč, povieme teraz, len o učeníkoch, je to spojené s láskou. A všetko je to rozšírené v tomto evanjeliu v 3. kapitole v tom snáď najznámejšom verši o Božej láske: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Ján 3:16).

To je niečo, s čím sa stretávame v Božom slove a dal by Boh, aby sme sa stretávali s tým aj vo svojich životoch. Myslím v životoch spoločenstva veriacich ľudí, v cirkvi. Aby ste sa milovali navzájom. Keď budete mať lásku medzi sebou. Stretávame sa na spoločných zhromaždeniach,

ale žiaľ, musíme si to priznať, často medzi Božími deťmi v Cirkvi či v zbore je mnoho iných vecí, ktoré nie sú na vzdelanie, ktoré nie sú na rast, ktoré nie sú na potešenie. To sú často boľavé veci, ktoré sú medzi veriacimi. Ale to, k čomu vedie Pán Ježiš, je príprava pre dom Otcov. To je to, čo iné miesta Písma hovoria, aby nás spájala Kristova láska. Ona je poživom, poživom dokonalosti.

Pán Ježiš so svojimi učeníkmi hovoril ako Syn človeka, ktorý nemal kde by hlavu sklonil. A on im zrazu hovorí o Otcovom dome: „Od Otca som vyšiel a teraz zase idem k Otcovi“. Uvádza ich do poznávania úžasných vecí, ktoré boli ešte skryté pred nimi aj v tej chvíli a mnohé z nich sú ešte skryté aj pre nás dnes.

Ideme do Otcovho domu. Ideme cestou, ktorou je Pán Ježiš, ako to o sebe povedal: „Ja som tá Cesta, Pravda i Život“.